

okresního soudu v Bilíně. Soud první stolice (v Ústí n. L.) exekuci povolil. Rekursní soud uložil soudu první stolice, by vyslovil svou nepříslušnost a postoupil návrh na povolení exekuce příslušnému okresnímu soudu v Bilíně. Důvody: Vymáhající věřitel podal návrh na povolení exekuce, který měl za podklad směneční platební rozkaz. Vzhledem k tomu, že exekučním titulem byl směneční platební rozkaz, byl k povolení exekuce v první řadě dle § 4 čís. 1 ex. ř. povolán krajský soud v Litoměřicích. Jelikož však vymáhající věřitel té cesty nevolil, mohl dle čl. VIII. 2. novely k § 4 ex. ř. žádati o povolení exekuce u exekučního soudu. To tím spíše, když k návrhu připojil vyhotovení exekučního titulu, které bylo opatřeno potvrzením vykonatelnosti. Jakožto exekuční soud zakročiti má v tomto případě dle § 18 čís. 4 ex. ř. okresní soud v Bilíně, povolil tedy okresní soud v Ústí n. L. exekuci proti zákonu; měl naopak dle § 44 j. n. vysloviti svou nepříslušnost a návrh na známý mu příslušný exekuční soud v Bilíně odkázati. Prorogace je v tomto případě nepřipustná. Okresní soud v Ústí n. L. nebyl tedy ku povolení exekuce příslušným a nehledě k tomu ani dle § 331 ex. ř. ku rozhodnutí, jak má býti právo zpeněženo, jelikož to je výlučně věcí exekučního soudu.

Nejvyšší soud zrušil usnesení soudu rekursního a nařídil mu, by nehledě ku použitému důvodu zrušovacímu o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Rekursní soud hájí názor, že v tomto případě dle § 18 čís. 4 ex. ř. má zakročiti jen okresní soud v Bilíně, jakožto soud exekuční, aniž by blíže uvedl, zda jest splněn předpoklad příslušnosti okresního soudu v Bilíně dle první, či dle druhé věty čís. 4 § 18 ex. ř. Leč předpokladu ve smyslu první věty čís. 4 tu není, neboť nejedná se o exekuci na majetek horní ve smyslu § 109 horn. zák. (viz též čl. XXV. uvoz. zák. k ex. ř.), nýbrž o exekuci na výhradné právo kutací a o exekuci na kutné dílo na základě zmíněného práva již existující. Ohledně práv kutacích pak provádí se exekuce podle § 331 ex. ř. dle předpisu čtvrtého pododdělení ex. ř. »exekuce na jiná práva majetková« (§ 330 a násl. ex. ř.) a je tedy pro příslušnost soudu k povolení exekuce směřodatným předpoklad § 18 čís. 4 poslední věta ex. ř., t. j. okolnost, kde první úkon exekuční skutečně má býti předsevzat. Prvním exekučním úkonem dle § 331 ex. ř. jest vydání a doručení příkazu dlužníkovi, aby se zdržel všelikého nakládání se zabaveným právem. Jelikož pak dlužník bydlí dle udání obou stran v Ústí n. L. a soudní příkaz má mu tedy býti doručen v Ústí n. L., nelze sdíleti názor druhé stolice, že okresní soud v Ústí n. L. k vyřízení exekučního návrhu příslušným není a že sluší exekuční návrh přikázati okresnímu soudu v Bilíně. Usnesení okresního soudu v Ústí n. L. není tedy zmatečným, naopak usnesení rekursního soudu, jež o stížnosti proti tomuto usnesení věcně nerozhodlo, neodpovídá zákonu.

Čís. 702.

Zákon o ochraně nájemců (ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n.).

Slovo »jiný« (opravný prostředek) v § 4, poslední odstavec zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. má též význam, jako slovo »další«

(opravný prostředek) v § 3, odstavec druhý, nařízení ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. října 1920, R I 846/20.)

V řízení o svolení k výpovědi dle § 4 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. odmítl nejvyšší soud dovolací rekurs.

Důvody:

Vedle § 4, poslední odstavec, zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 275 sb. z. a n. lze do usnesení, jímž rozhodnuto o pronajímatelovu návrhu na soudní svolení k výpovědi, podati stížnost do 8 dnů od jeho doručení ke sborovému soudu první stolice. »Jiný« opravný prostředek jest vyloučen. Marně pokouší se nájemce dovésti ze slova »jiný« v citovaném zákonném předpisu ve srovnání s výrazem »další« v § 3, odstavci druhém nařízení ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n. přípustnost dovolacího rekursu. Lze arcí přiznati, že výrazem »další« byla nepřipustnost dovolacího rekursu přesněji vyslovena než výrazem »jiný«, jehož v platném zákoně o ochraně nájemců bylo použito. Nicméně lze ze zákona seznati, že výrazem »jiný« mělo býti vyjádřeno totéž, co dříve vyjádřeno bylo slovem »další«. Vykládá-li dovolací rekurent výraz »jiný« ve smyslu vyznačení druhu opravného prostředku, zapomíná, že o návrhu na svolení k výpovědi jedná a rozhoduje se v řízení nesporném, že v tomto řízení dopouští se proti rozhodnutí rekursního soudu jen opravný prostředek dovolacího rekursu (§§ 14 až 16 nesp. říz.) a že tudíž vytčení této samozřejmosti v § 4, poslední odstavec zákona o ochraně nájemců bylo by zbytečným a zbytečná ustanovení nelze u zákonodárce předpokládati. Že slovem jiný nemínila se též stížnost jako species oproti rozkladu, takže by tím jen rozklad měl býti vyloučen, vyplývá z úvahy, že jednak nebylo příčiny, proč právě v tomto řízení měl by rozklad býti vylučován, jednak, že pravidelně nebude zde podmínky § 9, odstavec druhý, nesp. říz., za které lze rozkladu vyhověti, takže nemělo ani praktického smyslu, by po této stránce vikláno bylo na úpravě opravných prostředků řízení nesporného. Z řečených úvah plyne, že výrazem »jiný« nemíní se druh opravného prostředku, nýbrž přípustnost opravného prostředku, že tudíž dovolávání se třetí stolice jest vyloučeno.

Čís. 703.

Stal-li se herci úraz na scéně použitím nevhodných rekvizit, jest kromě herce, úraz přímo zavinnějšího, zodpověden i režisér, nikoli též divadelní ředitel.

(Rozh. ze dne 12. října 1920, Rv I 370/20.)

Na scéně divadla v P. stal se herci K. úraz tím, že při soubojové scéně tal ho herec H. ostře nabroušeným kovovým mečem do ruky. K. domáhal se náhrady škody na »Společnosti divadla v P.«, na divadelním řediteli V-ovi, na výpravčím S-ovi, na režiséru F-ovi a konečně na herci H-ovi.